

DÍA DE PASCUA (B)

PRIMEIRA LECTURA Feit 10, 34a. 37-43

Lectura do Libro dos Feitos dos Apóstolos

Naqueles días, tomou Pedro a palabra e dixo:

Vós sabéde-lo que pasou en toda a Xudea, comezando desde Galilea, despois do bautismo que Xoán predicou: como Deus unxiu con Espírito Santo e con poder a Xesús de Nazaret, que pasou facendo o ben e curando a tódolos que estaban asoballados por Satán; pois Deus estaba con el.

E nós somos testemuñas de todo o que fixo no país dos xudeus e mais en Xerusalén. Matárono, colgándoo dun madeiro. A este resucitouno Deus ó terceiro día e concedeuille que se deixase ver, non de todo o pobo, senón das testemuñas escollidas de antemán por Deus: nós, que comemos e bebemos con el, despois de que resucitou de entre os mortos.

E mandounos que predicasemos ó pobo e atestemos que el é quen foi constituído por Deus xuíz de vivos e de mortos.

El é de quen tódolos profetas dan este testemuño: tódolos que crean nel recibirán polo seu nome o perdón dos pecados.

SALMO RESPONSORIAL Sal 117, 1-2. 16ab-17. 22-23

R/. (24): **Éste é o día no que o Señor actuou: alegrémonos nel e relouquemos.**
Ou: **Aleluia.**

Loade o Señor porque é bo,
porque é para sempre a súa misericordia.
Que o diga a casa de Israel:
é para sempre a súa misericordia.

A destra do Señor é excelsa,
a destra do Señor fixo proezas.
Non hei morrer, vou vivir,
e pregoa-los feitos do Señor.

A pedra que os canteiros desbotaron,
esa mesma, converteuse en esquinal.
Foi o Señor quen o fixo,
unha marabilla á nosa vista.

SEGUNDA LECTURA Col 3, 1-4

Lectura da Carta do Apóstolo San Paulo ós Colosenses

Irmáns:

Se resucitastes con Cristo, buscade as cousas de alá enriba, onde Cristo está sentado á dereita de Deus; arelade o de arriba e non o da terra.

Vós morrestes e a vosa vida está agachada con Cristo en Deus. Cando se manifeste Cristo, que é a vosa vida, daquela tamén vós vos manifestades con El cheos de gloria.

Ou tamén: 1 Cor 5, 6b-8

Lectura da Primeira Carta do Apóstolo San Paulo ós Corintios

Irmáns:

¿Non sabedes que un pouco de fermento leveda a masa toda? Purificádevos do vello fermento, para serdes unha masa nova, coma pans ácidos que sodes.

Pois o noso año pascual, Cristo, xa foi inmolado.

Fagamos, logo, a festa pero non con fermento vello nin con fermento de malicia e perversidade, senón con pan ácido de pureza e de verdade.

SECUENCIA

(É obrigatorio dicila hoxe; os días dentro da Oitava é potestativo)

Con cánticos de festa, xubilosos,
loemos o que foi pan inmolado,
á Víctima pascual, trigo frutuoso.

Ó Año que, inocente, sen pecado,
co Pai reconciliando os pecadores,
penou polo rabaño, en amor dado.

Loitaron morte e vida, moitas dores,
en gran confrontación; o rei da vida
morreu e reina vivo entre loores.

¿Que viches, di, María, na amencida?
¿Que viches, cando estabas no camiño?
A pedra do sepulcro xa corrida.

Choraba eu por Xesús con gran cariño
e foime dado en gracia esplendorosa
a gloria do que vence, en aloumiño.

E vin, tamén, os anxos que gloriosas
palabras me dicían de confianza;
vestidos e sudarios vin gozosa.

Xesús resucitou, leda esperanza
para min, tamén para os seus amigos todos
que irán a Galilea en recordanza.

Que Cristo rexurdiu, el o primeiro,
é fe que nesta Pascua proclamamos;
de agora e ata o intre derradeiro
co teu poder de vida camiñamos.

EVANXEO Xn 20, 1-9

Lectura do Santo Evanxeo segundo Xoán

No día primeiro da semana María a Madalena foi ó sepulcro moi cedo, cando aínda era escuro, e viu que a pedra do sepulcro estaba quitada.

Botou a correr e, chegando onda Simón Pedro e onda o outro discípulo, a quen amaba Xesús, díxolles:

- Colleron do sepulcro o Señor, e non sabemos onde o puxeron.

Pedro e mailo outro discípulo saíron correndo cara ó sepulcro. Corrían os dous á par. Pero o outro discípulo correu máis lixeiro ca Pedro, e chegou primeiro ó sepulcro.

Abaixándose, viu que estaban os lenzos, pero non entrou. Entón chegou tamén Simón Pedro, que o seguía, e entrou no sepulcro. Viu os lenzos pousados alí. Pero o sudario que envolvera a súa cabeza, non estaba cos panos, senón á parte, enrolado noutro lugar.

Entón entrou tamén o outro discípulo, que chegara primeiro, ó sepulcro; viu e creu. (Pois aínda non entenderan que, conforme a Escritura, era preciso que resucitase de entre os mortos).

Tamén se pode proclama-lo evanxeo da Vixilia pascual, núm 41

Cando hai Misa vespertina, tamén se pode proclamar Lc 24, 13-35 (núm. 46)

Queda connosco, que xa se fai noite

Lectura do Santo Evanxeo segundo Lucas

Naquel día, dous dos discípulos ían camiño de Emaús, unha aldea que está a uns dez quilómetros de Xerusalén.

Ían falando de canto pasara. E resulta que mentres parolaban e discutían, Xesús en persoa, achegouse e camiñaba canda eles. Pero os seus ollos estaban incapacitados para o recoñecer. Entón preguntoulles:

- ¿De que ides falando polo camiño?

Eles pararon cun semblante moi tristeiro, e Cleofás, un deles, respondeulle:

- ¿Seica es ti o único forasteiro en Xerusalén, que non sabe nada do que pasou alí durante estes días?

El preguntou:

- ¿De que, logo?

Eles contestaron:

- Do asunto de Xesús o Nazareno, que foi un profeta poderoso en obras e palabras, ante Deus e ante o pobo todo; de como os nosos sumos sacerdotes e demais xefes o condenaron á morte e o crucificaron.

Nós esperabamos que el fose quen liberase a Israel; pero xa van alá tres días desde que pasaron estas cousas. Claro que algunhas mulleres das nosas déronnos un susto, porque foron ó risca-lo día ó sepulcro, e, ó non atoparen o corpo, volveron falando dunha visión de anxos, que lles aseguraron que el vive. E algúns dos nosos alá foron ó sepulcro, atopando todo como as mulleres dixeran; pero a el non o viron.

Entón díxolles:

- ¡Que parvos e lentos sodes para crer todo o que anunciaron os profetas! E logo ¿non cumpría que o Cristo padecese todo isto, antes de entrar na súa gloria?

E comezando por Moisés e tódolos profetas, foilles interpretando o que as Escrituras falaban del.

Ó entraren na aldea onde ían, fixo coma quen quería seguir para adiante. Pero eles porfiáronlle, dicindo:

- Queda connosco, porque se fai tarde, e a noite bótase enriba.

Quedou con eles. E mentres estaban na mesa, colleu o pan, bendiciuno e partiuno e déullelo. Entón abríronselle-los ollos e recoñecérono; pero el desapareceu. E dixeron:

- ¿Non ardía o noso corazón, cando nos falaba polo camiño, interpretándono-las Escrituras?

E levantándose axiña, volveron a Xerusalén. Alí atoparon os Once reunidos cos seus acompañantes, que dicían:

- É certo, o Señor resucitou e aparecéuselle a Simón.

Eles tamén contaron o que lles pasara polo camiño, e como o recoñeceran no parti-lo pan.